

Křesťanské poselství může pomoci ve sblížení postojů v Libanonu

Ferran Canet je Katalánec, pátý ze šesti dětí, povoláním učitel. Minulý rok byl vysvěcen na kněze a nyní žije již tři roky v Libanonu.

20.09.2012

Několika málo slovy vysvětluje s neuvěřitelnou jednoduchostí, jak objevil své povolání numeráře Opus Dei. „V určitý okamžik se mě někdo

ptá: A tys už uvažoval o odevzdání svého života Pánovi? Ne. A můžeš to udělat? Ano... A rozhodl jsem se a odevzdal jsem se. Proč? Protože jsem mohl.“

Od této chvíle se jeho život dá popsat několika krátkými črty: vedle kurzů architektury studuje na učitele (Magisterio y Comunicación Audiovisual). Potom pracuje osm let jako učitel na základní škole a později odchází do Říma studovat teologii. Po roce studia na Římské koleji Svatého Kříže se stěhuje do Libanonu. Přijíždí do Bejrútu v srpnu 2007: „Staral jsem se o členy klubu mladých, o lidi z Díla... a pracoval jsem na diplomové práci.“

Libanon, tavicí kotel kultur

Jeho příjezd do země cedrů se shodoval s prvním výročím poslední války mezi izraelskou armádou a Hizballáhem, která trvala jeden měsíc, od července do srpna 2006.

Ještě dnes jsou v zemi pod mandátem OSN mezinárodní síly, které mají zajistit stabilitu na jižních hranicích s Izraelem. Občanská válka v sousední Sýrii hrozí, že přesáhne hranici a rozšíří se do dalších zemí.

Bejrút evokuje u mnohých obraz bombardovaného a obléhaného města, neboť bylo středem krvavé občanské války, která sužovala zemi 15 let, od roku 1975 do roku 1990. Ferran nicméně zdůrazňuje, že ve skutečnosti je to prostší a prozaičtější: „Máš představu o zemích, ve kterých jsi nebyl, a jež je založena na tom, co jsi viděl ve zprávách. Logicky neexistují žádné zprávy, které by říkaly, že nyní se v Libanonu nic neděje.“

Přínos křesťanského poselství pro mír

Problém Libanonu (starodávná Fénicie, která byla v XVI. století okupovaná Osmanskou říší, do II.

světové války to byl francouzský protektorát; díky své strategické poloze byla tato privilegovaná enkláva v popředí zájmu všech) a vlastně celého Středního východu je složitý a je důsledkem mnoha faktorů. Ne toliko náboženských, ale hlavně politických a společenských. „Kdyby se to stalo v Evropě, kde máme víceméně jedno náboženství, asi bychom neříkali, že náboženství je příčinou konfliktu... Je to nedostatek svobody, existence diktatur a ekonomické obtíže, které tyto problémy způsobují. A stejné by to bylo, kdyby všichni byli ateisté a na náboženství by jim vůbec nezáleželo.“

Křesťanské poselství, tvrdí, má k tomu mnoho co říci, a proto i Opus Dei: „Poselstvím Díla je, že právě uprostřed práce, společenského a rodinného života se musí člověk setkávat s Bohem. A že všechno nám pomáhá k tomu, abychom se k Němu

přiblížili. Z tohoto důvodu nám může křesťanské poselství pomáhat ve sbližování postojů mezi různými politickými postoji a při vzájemném respektování se. I když se můžeme rozcházet v mnoha věcech, neznamená to, že musí docházet ke konfrontacím... Zde se snadno „tasí zbraně“ a to už si zakládá na problémech.“

„Myslím si, že křesťanské poselství by mělo mít větší váhu v kultuře, v hodnotovém systému, ale musí hlavně existovat konkrétní muži a ženy opravdového života, kteří tento způsob pohledu předávají dál. Nejsou to politici ani biskupové při nedělním kázání, ale je to důsledek života každého jednotlivého člověka tam, kde působí.“

Různost obřadů

„V Libanonu je asi větší citlivost na duchovní věci než v dnešní Evropě“, říká Ferran. Je hodně lidí, kteří

praktikují živou víru, pravidelně se modlí, chodí na mši uprostřed týdne, zpovídají se. Jsou to mladí i starší lidé. Apoštolská práce Díla se rozvíjí s různými lidmi. „Na měsíční rekolekci můžeš potkat muslima, který předčítá, který přemýšlí o křtu. Mezi samotnými katolíky existuje čtyři nebo pět ritů (církví): maronitská, melchitská, chaldejská, syrská a každá má svou liturgii.“ Toto bohatství svědčí o vzájemném životě, i když to s sebou nese jisté praktické obtíže, jako je nezbytnost se naučit arabštině, aby se mohla slavit maronitská liturgie, která je v zemi nejrozšířenější.

“Viděl jsi O bozích a lidech?“, ptám se ho. (Francouzský film, který získal cenu na festivalu v Cannes v roce 2010. Vypráví o jedné komunitě cisterciáků, kteří byli zabiti teroristy v roce 1996 v Alžíru). „Ano“, odpovídá okamžitě, což mě potěšilo. „Ale situace zde není stejná. V

Libanonu jsou velmi rozsáhlé oblasti, které jsou úplně křesťanské. Můžeš najít nějakou vesnici, jako v Alžíru, kde jsou pouze muslimové a křesťanská přítomnost se omezuje pouze na klášter, ale toto není obvyklé. Všeobecně je hodně muslimů, kteří si cení křesťanství a křesťanů. Představa muslima jako teroristy je smutná a nespravedlivá.“

Návštěva papeže v Libanonu

Benedikt XVI. je s realitou v této zemi dobře seznámen. Papež navštíví Libanon 14. září. Představí zde postsynodální dokument, který vznikl po synodu východních církví. „Bude to proto v Libanonu, protože je to místo, které spojuje různé církve, a zároveň je to jedna z nejbezpečnějších zemí: pro papeže by bylo mnohem nebezpečnější jet dnes do Sýrie nebo Iráku.“

Ve výběru Libanonu měla pravděpodobně svůj význam i

skutečnost, že spolu se Svatou zemí to byla země, kde křesťané žili už od třicátých let našeho letopočtu a „kde byli vystaveni větším nebo menším trápením nebo pronásledováním“. Kráčet cestami, kterými procházel Kristus má něco do sebe... „Víme, že Panna Maria a Pán v těchto místech byli a je možné, že když procházíš Týrosem, jdeš ulicemi, kterými kráčeli i oni. Je dobré si uvědomit, že naše víra není něco... éterického, ale že následujeme konkrétní osobu. A pomyšlení na to, že západ slunce, který pozoruješ na týrské pláži, je tentýž, který viděl náš Pán, je úžasné. Také pomáhá, když vidíme v dnešních rybářích této oblasti tehdejší apoštoly.“

Naplnit ulice Bejrútu zdravasy

Rok po vysvěcení dokončil a obhájil don Ferran doktorskou práci z teologie - „Morální rozměr ekologie“ a zároveň v této době vykonával

funkci kaplana v jedné škole ve Vigu (tzv. Olivové město, Španělsko), což bylo jeho první působiště jako kněze. Velmi si cení této zkušenosti, i když se zdá, že jeho práce jako kněze v Libanonu je zcela opačná. „Bylo to velmi obohacující“, říká.

Ví, že jeho zkušenosti v Libanonu nebudou od nynějška tytéž: „na začátku bude mnohem větší teplo“, vtipkuje. „A jako kněz musíš sloužit, být vždy k dispozici druhým lidem.“ Uznává, že osoba kněze v Libanonu není pouze respektovaná, ale je i uznávaná, protože se jedná o Božího muže.

A zde začíná výzva preláta Opus Dei v jeho nové práci: naplnit zdrávасы ulice Bejrúta. „Můj osobní styk s Otcem byl nejintenzívnější v době nemoci mé maminky - jeho matka, María Pilar Torra, supernumerářka, zemřela v říjnu 2010, několik týdnů před jeho vysvěcením na kněze, po

krátké nemoci, kterou nesla s velkou statečností -, pokaždé, když jsme se setkali, byl pozorný a připomínal mi: 'odevzdej se své matce'... a bylo vidět, že to myslí vážně. Po kněžském svěcení mi řekla jedna z mých sester: 'jsem klidná, vidím, že máš rodinu'."

Nakonec se ho ptám, jaké je jeho oblíbené úsloví sv. Josemaríi a kterým jeho myšlenkám dává přednost. Neupřednostňuje žádné: „Jsou proto tak dobré, že jsou žité, to jim dává největší sílu... Více než litera a slova je to síla, kterou jim dáváte svými skutky, spíše než svými slovy.

Je to životní plán, který se pokusí uvést do praxe, se vší svou prostotou a vyrovnaností, až bude kráčet po ulicích Libanonu.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/
krestanske-poselstvi-muze-pomoci-ve-
sblizeni-postoju-v-libanonu/](https://opusdei.org/cs-cz/article/krestanske-poselstvi-muze-pomoci-ve-sblizeni-postoju-v-libanonu/)
(28.02.2026)